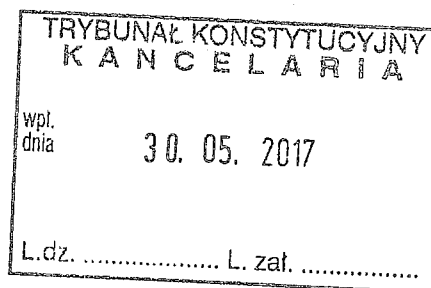

Warszawa, dnia 30. 05. 2017 r.

PK VIII TK 20.2017

K 3/17

TRYBUNAŁ KONSTITUCYJNY

W związku z wnioskiem Grupy Posłów na Sejm RP o stwierdzenie niezgodności:

- 1) art. 16 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.) – w zakresie dotyczącym regulaminu w sprawie wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego – z art. 2 oraz art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 16 § 1 pkt 3 ustawy powołanej w punkcie 1 – w zakresie, w jakim nie przewiduje wydania uchwały przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego w sprawie wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego – z art. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji RP;
- 3) uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (niepubl.) – w zakresie, w jakim nie określa w § 8 załącznika obowiązku wydania uchwały w sprawie przedstawienia kandydatów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Prezydentowi RP – z art. 2 oraz art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji RP;

- 4) § 8 załącznika do powołanej w punkcie 3 uchwały (w brzmieniu obowiązującym od dnia 4 października 2004 r.) z art. 2, art. 7 oraz art. 183 ust. 3 Konstytucji RP

– na podstawie art. 42 pkt 7 oraz art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U., poz. 2072) –

przedstawiam następujące stanowisko:

- 1) **art. 16 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.) – w zakresie dotyczącym regulaminu w sprawie wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego – jest niezgodny z art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;**
- 2) **w pozostałym zakresie postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U., poz. 2072) – ze względu na zbędność wydania orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Grupa Posłów na Sejm RP VIII Kadencji (dalej: Wnioskodawcy) zwróciła się do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności ze wskazanymi wzorcami kontroli konstytucyjności wymienionych na wstępie przepisów oraz całej uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

Wnioskodawcy stwierdzają, że procedura wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie jest kwestią wewnętrzną Sądu Najwyższego, mimo że dotyczy wyboru wewnętrznego organu tego sądu. Nie jest to również zagadnienie dotyczące wewnętrznej organizacji pracy Sądu Najwyższego. Z Konstytucji wyraźnie wynika, że Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego powołuje Prezydent RP spośród kandydatów przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego.

Powierzenie rozstrzygającej kompetencji w procedurze powoływania Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego podmiotowi zewnętrznemu sprawia, że procedura ta nie może być przedmiotem aktu wewnętrznie wiążącego. Taki akt bowiem może obejmować tylko kwestie wewnętrzne, niekształtujące uprawnień czy zobowiązań dla podmiotów niepodlegających organizacyjnie Sądowi Najwyższemu.

Wnioskodawcy podnoszą, że ustawa z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r., poz. 1245 ze zm.; dalej: ustawa o SN) nie wskazuje szczegółowych zasad wyłaniania kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a uregulowanie tego zagadnienia powierza Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów Sądu Najwyższego w formie odpowiedniego regulaminu. Takie działanie ustawodawcy stanowi naruszenie konstytucyjnego systemu źródeł prawa w kontekście podziału aktów prawnych na powszechnie i wewnątrznie obowiązujące (art. 2 Konstytucji) oraz zasady, że określone kompetencje Sądu Najwyższego są uregulowane w Konstytucji i ustawach (art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji).

Wnioskodawcy są zdania, że nie można zagadnień, które wpływają na podjęcie rozstrzygnięcia przez podmiot zewnętrzny (w tym wypadku chodzi o decyzję Prezydenta RP o powołaniu określonej osoby – wskazanej przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego – na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego) regulować aktem wewnętrznym. Ustawodawca powinien mieć wpływ na kształt procedury wyboru kandydatów, których następnie

Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego przedstawi Prezydentowi RP. Takie działanie zapewni równowagę władzy. W ocenie Wnioskodawców, oznacza to, że procedura wyboru i przedstawiania kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego powinna być regulowana w ustawie.

Z powyższych względów art. 16 § 1 pkt 1 ustawy o SN – w zakresie dotyczącym regulaminu w sprawie wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego – jest niezgodny z art. 2 oraz art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Niezgodność ta wynika z faktu upoważnienia przez zaskarżony przepis organu Sądu Najwyższego do uregulowania w akcie wewnętrznym materii, która musi być przedmiotem regulacji ustawowej, gdyż przedstawienie kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie jest zagadnieniem skierowanym do jednostek organizacyjnie podległych organowi wydającemu akt.

W uzasadnieniu zarzutu z punktu 2 *petitum* wniosku Wnioskodawcy stwierdzają, że z przepisów art. 16 ustawy o SN wynika, iż formą działania Zgromadzenia Ogólnego jest uchwała. Również w sprawie, o której mowa w art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o SN, powinny zostać wydane stosowne uchwały. Praktyka wskazuje jednak, że w realizacji omawianej kompetencji uchwała nie jest wydawana. Brak wyraźnego wskazania, że wybór i przedstawienie kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego mają przyjąć formę uchwały, jest sprzeczny z zasadą demokratycznego państwa prawnego w związku z zasadami powoływania Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego określonymi w art. 183 ust. 3 Konstytucji. Brak wyraźnego określenia prawnej formy działania Zgromadzenia Ogólnego powoduje, że kwestionowana regulacja ma charakter niepełny, a przez to uniemożliwia realizację konstytucyjnej kompetencji tego Zgromadzenia do przedstawienia kandydatów Prezydentowi RP. Dlatego art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o SN, w zaskarżonym zakresie, jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji.

Uzasadniając trzeci zarzut, Wnioskodawcy wskazują, że aktem wykonującym art. 16 § 1 pkt 1 ustawy o SN jest uchwała Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Uchwała ta ma charakter normatywny, gdyż ustanawia normy dotyczące wyłaniania kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i procedurę z tym związaną. Akt ten wyznacza tryb postępowania w ramach procedury wyboru i przedstawiania Prezydentowi RP przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Spełnienie wymogów określonych w regulaminie wyboru jest kryterium oceny, czy stosowny akt Zgromadzenia Ogólnego, przedstawiający kandydatów Prezydentowi RP, został podjęty legalnie.

Wnioskodawcy kwestionują regulamin wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (dalej: regulamin lub regulamin wyboru) – będący załącznikiem do zaskarżonej uchwały – w całości jako niewłaściwą formę działania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego w zakresie określania zasad związanych z procedurą wyboru i przedstawiania kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Zarzut dotyczy tego, że akt wewnętrznie obowiązujący określa zasady wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa, co powinno być przedmiotem regulacji ustawowej.

Ponadto Wnioskodawcy podważają regulamin wyboru w zakresie, w jakim nie określa on obowiązku wydania uchwały w sprawie przedstawienia Prezydentowi RP kandydatów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

Wnioskodawcy odwołują się do argumentów wykorzystanych do uzasadnienia zarzutu pierwszego i przypominają, że procedura wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie jest kwestią wewnętrzną Sądu Najwyższego. Prezydent RP, jako organ władzy publicznej, korzystając ze swojej prerogatywy (art. 183 ust. 3 w związku z art. 144 ust. 3 pkt

20 Konstytucji), musi znać zasady wyłaniania kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a te zasady mają być określone w ustawie. Nie można określać zasad czy kryteriów wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w akcie wewnętrznym. Kwestionowany regulamin Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego ma wpływ na realizację uprawnienia Prezydenta RP, czyli podmiotu, który nie jest organizacyjnie podległy Sądowi Najwyższemu. To znaczy, że akt ten wkracza w materię, która powinna być uregulowana w ustawie.

Regulamin nie przewiduje obowiązku wydania uchwały w sprawie przedstawienia kandydatów Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Prezydentowi RP. W ten sposób – w ocenie Wnioskodawców – naruszone zostają standardy demokratycznego państwa prawnego.

Dlatego też uchwała Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jest niezgodna z art. 2 i art. 183 ust. 2 w związku z 183 ust. 3 Konstytucji.

Ostatni zarzut Wnioskodawcy kierują pod adresem § 8 załącznika do wymienionej wyżej uchwały (powoływanego omyłkowo we wniosku jako „§ 8 uchwały”) w brzmieniu obowiązującym od dnia 4 października 2004 r.

Wnioskodawcy wskazują, że § 8 regulaminu wyboru przyznał nieznanemu Konstytucji organowi (Przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego) upoważnienie do przedstawienia Prezydentowi RP wyników wyborów kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. W ten sposób Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego naruszyło zasadę legalizmu oraz ustawowe i konstytucyjne przepisy dotyczące procesu powoływania Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Kwestionowana regulacja powoduje również, że pomija się ustawowy wymóg wydania uchwały w sprawie przedstawienia określonych kandydatów Prezydentowi RP.

W ocenie Wnioskodawców, § 8 regulaminu wyboru jest niezgodny z art. 2, art. 7 i art. 183 ust. 3 Konstytucji, zgodnie z którymi przedstawianie kandydatów jest kompetencją Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, a nie Przewodniczącego Zgromadzenia. Jeżeli formą działania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego są uchwały, których zasady wydawania określa art. 16 § 3 ustawy o SN, to zachowanie tej formy musi być respektowane w procedurze wyboru i przedstawiania kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

Zgodnie z art. 9 ustawy o SN, Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego jest jednym z organów tego sądu. Jest to organ samorządu, który tworzą wszyscy sędziowie Sądu Najwyższego w stanie czynnym (art. 14 i art. 15 ustawy o SN). W art. 16 ustawy o SN uregulowano kompetencje Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego.

Zaskarżone przepisy art. 16 § 1 pkt 1 i pkt 3 ustawy o SN mają następujące brzmienie:

„Art. 16. § 1. Do kompetencji Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego należy:

1) uchwalanie regulaminów wyborów kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz członków Krajowej Rady Sądownictwa; (...)

3) dokonywanie wyboru dwóch kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i przedstawianie ich Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej;”.

Do podjęcia uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego wymagana jest obecność co najmniej 2/3 sędziów każdej z izb. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. Głosowanie jest tajne w sprawach, o których mowa w art. 16 § 1 pkt 2-4 ustawy o SN, a ponadto, jeżeli żądanie takie zgłosi chociażby jeden z obecnych członków Zgromadzenia (art. 16 § 3 ustawy o SN).

Regulamin wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, będący załącznikiem do uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, reguluje m.in. zasady zgłaszania kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, sposób wyrażania zgody na kandydowanie, sposób głosowania, powody uznania głosu za nieważny oraz procedurę wyłaniania wybranych kandydatów.

§ 8 regulaminu, w brzmieniu nadanym uchwałą Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2004 r. zmieniającą uchwałą Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, stanowi, że „Przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego przedstawia Prezydentowi wyniki wyboru, o którym mowa w art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym, ze wskazaniem liczby głosów uzyskanych przez kandydatów w poszczególnych głosowaniach”.

Zgodnie natomiast z art. 183 ust. 3 Konstytucji, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej na sześcioletnią kadencję spośród kandydatów przedstawionych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego.

Analizę rozpatrywanego wniosku należy rozpocząć od pierwszego zarzutu, gdyż sformułowany w nim problem konstytucyjny ma fundamentalne znaczenie.

Trafne jest twierdzenie Wnioskodawców, iż Konstytucja nie reguluje szczegółowej procedury wyłaniania kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego. Ustrojodawca pozostawił to zagadnienie do unormowania przez ustawodawcę.

Procedura wyboru Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie jest wewnętrzną sprawą tego Sądu. Istotną rolę w wyborze Konstytucja przyznaje

Prezydentowi RP. Przy takim dwuetapowym procesie wyłaniania Pierwszego Prezesa podmiot uprawniony do jego powołania nie powinien być związany wyborem dokonany przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego na podstawie przepisów zawartych w akcie wewnętrznym.

W polskim prawie nie zdecydowano się na przyznanie samemu Sądowi Najwyższemu pełni kompetencji do wyłaniania własnego kierownictwa. Przedstawiciele doktryny wskazują, że art. 183 ust. 3 Konstytucji należy odczytywać na tle dwóch ogólnych zasad konstytucyjnych: podziału władzy i niezależności sądownictwa. Punktem wyjścia procedury powołania Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego musi być zgłoszenie dwóch kandydatów przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego. Liczbę kandydatów oraz sposób ich wyłonienia w Sądzie Najwyższym musi precyzować ustawa, wewnętrznym ustaleniom samego Sądu Najwyższego można zaś pozostawić kwestie szczegółów proceduralnych (zob. L. Garlicki, uwagi do art. 183, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, tom. IV, red. L. Garlicki, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2005, s. 7 – 8).

W ustawie o SN nie sprecyzowano sposobu wyłaniania kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a w art. 16 § 1 pkt 1 zaskarżonej ustawy materię tę przekazano do uregulowania w regulaminie uchwalanym przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego.

Trybunał Konstytucyjny, w wyroku z dnia 3 grudnia 2012 r., sygn. U 3/11, stwierdził natomiast, że „[r]egulamin SN nie może samoistnie nakładać materialnych lub procesowych obowiązków na strony postępowania, ani operacjonalizować obowiązków nałożonych przez ustawę na te podmioty, nie może też pozbawiać ich uprawnień. Ujmując tę tezę w szerszej perspektywie, Trybunał stwierdza, że akty prawa wewnętrznego nie mogą stanowić podstawy decyzji wobec jednostek oraz nakładać obowiązków na inne organy władzy publicznej, które nie pozostają w stosunku podległości względem wydającego akt. Ustawodawca, respektując to założenie, ograniczył rolę Zgromadzenia

Ogólnego SSN do unormowania w regulaminie SN wyłącznie postępowania wewnętrznego” (OTK ZU nr 11/A/2012, poz. 131).

Sytuacja prawna zbliżona do poddanej ocenie Trybunału w powołanym wyroku występuje w analizowanym przypadku. Wynik procedury uregulowanej w akcie wewnętrznym stanowi podstawę decyzji podjętej przez Prezydenta RP. Równocześnie Prezydent jest zobowiązany uwzględnić wynik wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego uzyskany na podstawie przepisów regulaminu uchwalonego przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego.

Zgodzić należy się z poglądem Wnioskodawców, że taki stan prawny narusza normę wywodzoną z art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji. Z normy tej wynika, że Sąd Najwyższy wykonuje także inne niż wymienione w art. 183 ust. 1 ustawy zasadniczej czynności, które określone są w Konstytucji oraz ustawach, a w oparciu o czynności dokonane na wskazanych podstawach przez organ Sądu Najwyższego, jakim jest Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego, Prezydent RP powołuje Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego spośród wskazanych kandydatów. Nie jest zatem dopuszczalne, jak czyni to art. 16 § 1 pkt 1 ustawy o SN, upoważnienie organu Sądu Najwyższego do uregulowania w akcie wewnętrznym materii, która wpływa bezpośrednio na decyzje podejmowane przez inny podmiot – inny organ władzy publicznej – i w związku z tym nie może być regulowana w akcie takiej rangi.

Rolą ustawodawcy, po stwierdzeniu niekonstytucyjności przepisu art. 16 § 1 pkt 1 ustawy o SN, będzie zamieszczenie w przepisach ustawy o SN podstawowych zrębów procedury wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz, ewentualnie, zawarcie w tym akcie prawnym odpowiedniego szczegółowego upoważnienia do wydania aktu wewnętrznego regulującego tę materię w aspekcie organizacyjno-technicznym.

W pierwszym zarzucie Wnioskodawcy wskazali jako wzorzec kontroli również art. 2 Konstytucji. Podnosili w tym zakresie, że ten przepis ustawy

zasadniczej implikuje skierowany do organów państwowych zakaz stanowienia aktów normatywnych niezgodnych z aktami normatywnymi wyższego rzędu oraz nakaz działania wyłącznie w granicach określonej prawem kompetencji; demokratyczne państwo prawne to państwo, w którym Konstytucja wyznacza zasadniczy porządek prawy i stanowi podstawę całego systemu prawnego. Z art. 2 Konstytucji RP Wnioskodawcy wywodzą również nakaz działania organów władzy publicznej w sposób jawny i transparentny, w szczególności, gdy chodzi o realizację ich konstytucyjnych kompetencji.

Poglądom powyższym nie można odmówić słuszności. Jak bowiem zauważył Trybunał Konstytucyjny w wyrok z dnia 25 maja 1998 r., sygn. U 19/97, (OTK ZU nr 4/1998, poz. 47), „[k]ażde naruszenie przez organ władzy państwowej obowiązujących go zakazów i nakazów zawartych w szczegółowych unormowaniach konstytucyjnych, w szczególności podjęcie decyzji władczej z przekroczeniem kompetencji określonych w Konstytucji i ustawach, zawsze stanowi *implicite* także naruszenie takich ogólnych zasad konstytucyjnych, jak zasada demokratycznego państwa prawnego i zasada legalizmu” (teza powtórzona m.in. w wyrokach z dnia: 23 marca 2006 r., sygn. K 4/06, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 32 i 14 maja 2009 r., sygn. K 21/08, OTK ZU nr 5/A/2009, poz. 67). Jednak względy pragmatyczne przemawiają za uznaniem zbędności orzekania w takim wypadku. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wielokrotnie podkreślano bowiem, że odwoływanie się do wzorców formułujących zasady ogólne jest uzasadnione tylko wówczas, jeśli nie istnieją normy konstytucyjne o większym stopniu szczegółowości, ściślej wiążące się z ocenianą regulacją (por. podsumowanie tej linii orzeczniczej np. na tle relacji między art. 2 i art. 32 Konstytucji oraz art. 32 i art. 60 Konstytucji w wyrokach z dnia: 21 września 2009 r., sygn. P 46/08, OTK ZU nr 8/A/2009, poz. 124 i 23 listopada 2009 r., sygn. P 61/08, OTK ZU nr 10/A/2009, poz. 150). Pomijanie w sentencji wyroku akcesoryjnych wzorców kontroli umożliwia bowiem precyzyjne uchwycenie podstawowego problemu konstytucyjnego, występującego w danej

sprawie, i ułatwia ustawodawcy prawidłową realizację orzeczenia (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. P 1/11, OTK ZU nr 10/A/2011, poz. 115).

Także w odniesieniu do pozostałego zakresu zaskarżenia postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U., poz. 2072) – z uwagi na zbędność wydania orzeczenia.

Stwierdzenie niezgodności art. 16 § 1 pkt 1 ustawy o SN z art. 183 ust. 2 w związku z art. 183 ust. 3 Konstytucji przesądza o rozstrzygnięciu kwestii konstytucyjności uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie regulaminu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Akt wykonawczy oparty na niekonstytucyjnym przepisie – niezależnie od treści tego aktu – należy również uznać za niezgodny z Konstytucją. Uchwała i będący załącznikiem do niej regulamin, wydane na podstawie przepisu, który – z powodu stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją – traci moc obowiązującą, muszą utracić status źródła obowiązującego prawa (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2011 r., sygn. P 9/09, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 59).

Rozstrzygnięcie przez Trybunał Konstytucyjny o konieczności uregulowania procedury wyboru kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w akcie prawnym będącym źródłem powszechnie obowiązującego prawa przesądzi o zbędności orzekania co do art. 16 § 1 pkt 3 ustawy o SN, gdyż wskazane przez Wnioskodawców kwestie mogą zostać sprecyzowane w tym nowym akcie, bez konieczności dokonywania zmian w zaskarżonym przepisie.

Z powyższych względów wnoszę jak na wstępie.

z urzędu
Prokurator Generalny
Robert Bernacki
Zastępca Prokuratora Generalnego